

Thượng Đế

Giảng

Chơn Lý

(PHẦN TIẾP ĐIỂN)

CƠ QUI NHỨT

NHO GIÁO, LÃO GIÁO, PHẬT GIÁO

THIÊN CHÚA GIÁO

Cùng các bạn đạo thân mến:

Thường chúng ta hay chấp ta ngã mạn, đạo người thấp ta cao, đổ ky, chê bai....

Đức Kim Thân CHA có dạy: **“KHÔNG CÓ ĐẠO THẤP ĐẠO CAO, CHỈ CÓ NGƯỜI THẤY ĐẠO HIỂU ĐẠO THEO TRÌNH ĐỘ CAO THẤP CỦA MÌNH. CHA CHO RÕ, CHƯA HIỂU THÌ PHÂN BIỆT NHÂN ĐẠO VỚI THIÊN ĐẠO, HIỂU RỒI NHÂN ĐẠO CHÍNH LÀ THIÊN ĐẠO VẬY.”** Cho nên chúng ta hãy mở trí tâm để học hỏi với tất cả, tiếp thu những tinh ba của các tôn giáo khác, để tiến hóa.

Có một bạn đạo (ở Qui Nhơn) tiếp được điển CHA, có giảng về Cơ Qui Nhứt, về Tam Giáo Ngũ Chi, tôi xin mạn phép trích ra đây để cống hiến các bạn đạo nghiên cứu học hỏi.

***VỀ NHO GIÁO:** Phần đông các con chê Khổng Giáo quê mùa cũ kỹ, không thích hợp với thời đại văn minh nguyên tử. Nhưng thử hỏi có con nào, thời mạt pháp này, làm y theo các lời dạy đó của nó? Số thực hiện thời rất ít, còn số nào chưa làm được hãy thức tỉnh làm đi. Muốn thực hiện được công cuộc vĩ đại, trước hết con phải thực hiện công việc nhỏ, tập sự cho quen rồi tiến sang những công việc lớn hơn, nặng hơn, khó nhọc hơn. Những việc đó là: Tam Cương (....) Ngũ Thường (....) Tam Tông (....) Tứ Đức (....) Các điều này giúp con tập sự thực hành theo Nhơn Đạo cho có căn bản, rồi theo đà đó các con phát triển tiến hóa thêm lần để hiệp nhứt với CHA, tức Đại Hồn Vũ Trụ.

Các con tập sự trung với Vua tức Thiên tử (1). Thiên tử có nghĩa là con Trời. Trời là CHA, là Đại Hồn Vũ Trụ, là Đại Thiên Địa. Con Trời là con của Đại Hồn Vũ Trụ, tức là Tiểu Hồn các con đó. “Từ chỗ trung với Vua ở bên ngoài, con quay trở lại trung với chính con”. Vì chính con mới là Thiên Tử (con Trời) là Vua cai quản Tiểu Thiên Địa tức bản thể của con (2).

Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ: tức là các con cải sửa những điều sai lầm về thân mạng (không sát sanh, trộm cắp, tà dâm) công phu luyện đạo để giúp cho căn nhà bản thể tức tâm linh gia, được điều hòa trong sạch: đó là tề gia trong Tiểu Thiên Địa. Chế ngự lục căn lục trần, thất tình chẳng khởi đấm, lục dục chẳng tham nhiễm, không cho chúng nổi lên làm loạn khảo đảo con: tức trị quốc. Con kèm chế dân trong nước con, cai trị diu dắt hướng dẫn nó (tụ lục căn, lục trần, thất tình, lục dục, lên cõi sáng, tức là các con đã đưa nước con từ loạn quốc sang an lạc quốc, tức Xá Vệ Quốc vậy).

Từ chỗ thực tập Ngũ Thường (3) trong Nhơn Đạo đã quen, đã có căn bản, con phải thăng tiến nó lên. Từ tình thương cha mẹ, vợ con, anh em, chị em, bà con thân tộc, đến tình thương giữa người và người, cho đến giữa người và vật, thành tình thương vô cùng tận, thương hết thấy chúng sanh, không phân biệt thấp cao, đẹp xấu, giàu nghèo, sang hèn, ngu trí, thanh trọc. Loài vô tình, loài hữu tình, ở cõi hữu vi lẫn vô vi... tức là tình thương của Thượng Đế vậy. Từ chỗ tập sự Tứ Đức trong Nhân Đạo, con tiến sang giai đoạn thực hiện Tứ Đức theo Thiên Đạo.

“Ở nhà theo Cha” (tại gia tòng phụ) có nghĩa là các con đều ở trong căn nhà đại bản thể của CHA, phải theo CHA tức là nghe lời CHA khuyên bảo: là siêng năng tu tiến để kịp dự kỳ Đại Hội Long Hoa.

“Xuất giá tòng phu” (4): Hay ra khỏi nhà theo chồng. Chồng

của các con là ai, các con biết không? Người Chồng thực của các con chính là Hồn con, vợ là Vía. Các con phải cố gắng tìm gặp cho được chồng (hoặc vợ) bằng cách công phu luyện đạo cho âm dương hợp nhất, Hồn Vía tương hội để hai phần này không còn xa nhau được nữa, khiến các con quay ra tìm kiếm bên ngoài, lặn lội trong bể sanh tử luân hồi đau thương, khổ não.

“Chồng chết theo con” (phu tử tông tử) (4): có nghĩa là sau khi âm dương hiệp nhất, dự vọng trước trần tiêu mất, ý niệm vợ chồng đã chết hẳn trong tâm thức các con. Giờ đây con phải xuống thế gian để dìu dắt các con của con, những Tiểu Hồn khờ dại, đắm nhiễm mê trần vươn lên tu tiến đặng trở thành con vậy.

Từ chỗ chăm làm (công) (5) những việc kiêu trần, giờ đây các con phát triển thành các việc làm theo đạo giải thoát tức tinh tấn tu hành.

Từ chỗ ham tô điểm (dung) (5) trau chuốt cho sắc đẹp thân thể, các con tiến sang chỗ tô bồi cho sắc đẹp tinh thần: tức thị hiện tình thương bằng các việc thiện lành cao cả.

Từ chỗ nói (ngôn) (5) những lời thật thà ngay thẳng mang lại sự hòa ái cho mọi người, con tiến sang nói những lời mặc khải huyền diệu để khai tâm mở trí cho chúng sanh thức tỉnh học đạo...

Để tiến hóa cho kịp theo đà của Càn Khôn, các con không bỏ đạo Khổng mà phải thăng hoa phát triển các điều dạy của Khổng thành vô cùng tận, để trở về hiệp nhất với Thượng Đế.

Còn Lão Tử thời dạy lý huyền cơ, lẽ bí nhiệm, tức sự vận chuyển của bộ máy âm dương Trời Đất theo dịch lý Càn Khôn. Dịch lý âm dương tuy đơn giản nhưng rất thâm diệu cao siêu. Thực hiện theo Dịch lý tức con phải luyện kim đơn để gom Tinh Khí Thần về một, tức Thái Cực, rồi từ Thái Cực các con

phải phan luyện tiếp để xả hết đặng hòa vào Hư Không tức Vô Cực.

Luyện Kim đơn tức là luyện tánh (tức không phải luyện thuốc như trong truyện Tàu thường nói) luyện cho được tánh Kim cang bất hoại: **GẶP ĐỘNG KHÔNG LOẠN, GẶP TỊNH KHÔNG LẶNG, VÀO TRẦN KHÔNG NHIỄM, NHẬP NIẾT BÀN MÀ KHÔNG DIỆT, ĐỊNH MÀ KHÔNG CHẾT CỨNG, ĐI ĐÚNG NẪM NGỒI MÀ NHƯ KHÔNG ĐI ĐÚNG NẪM NGỒI, THUYẾT GIẢNG ĐẠO PHÁP MÀ NHƯ KHÔNG THUYẾT GIẢNG ĐẠO TỨC LÀ CÁC CON ĐÃ THỂ NHẬP ĐƯỢC LÝ VÔ VI VẬY.**

Muốn luyện được tánh Kim cang bất hoại, các con phải luyện cả hai cùng một lúc, tức Tánh Mạng song luyện, còn gọi là tu tánh và luyện mạng.

Theo nguyên lý phản hồi:

Nếu tâm định, ý định, trí toàn: thời tinh trong, khí thanh, thần sáng.

Còn tâm dịch, ý động, trí phân: thời tinh đục, khí trọc, thần mờ. Bởi thế muốn luyện mạng cho mau có kết quả, con phải nhiếp tâm, định trí gìn ý, bế ngũ quan, siêng năng tinh tấn công phu luyện đạo, hành pháp luân cho lâu, thiền định cho tốt, điều này làm cho tinh trong, khí thanh, thần sáng giúp con mạnh khỏe cả thể xác lẫn tinh thần, mau tiến về cõi sáng (...)

***VỀ PHẬT GIÁO:....** Phần đông các con đều mê chấp cho rằng ba tạng kinh điển của Phật là Thiên kinh vạn quyển ở bên ngoài các con, chứ thực sự các con đâu có ngờ rằng nó có ngay trong các Tiểu Hồn của các con.... Thực ra ba tạng kinh này cũng vừa có ở bên ngoài các con mà cũng có ở bên trong các con.

Ở bên ngoài các con: là ba tạng Kinh, Luật, Luận. Còn bên trong các con là: Tạng Tâm, Tạng Trí và Tạng Ý. Phật là bậc

đại giác nên ba tạng kinh của Ngài rất lớn, còn con đang tu hành ba tạng của con nhỏ hơn. Giờ đây, con tinh tấn tu hành để phát triển cho bằng ba tạng của Phật:

KINH là tạng **TÂM** của **PHẬT**, tức thể **BI** của **CÀN KHÔN**.
LUẬN là tạng **TRÍ** của **PHẬT**, tức thể **TRÍ** của **CÀN KHÔN**.
LUẬT là tạng **Ý** của **PHẬT**, tức là thể **DŨNG** của **CÀN KHÔN**.

Các con bên Phật Giáo lâu nay cứ ngỡ rằng học hết ba tạng kinh điển tức sẽ thu nhận được chân truyền y bát của Phật, chứ các con đâu có ngờ rằng: đó chỉ là lớp vỏ hình thức bề ngoài. Xưa, Tỳ Kheo Thiên Tinh giảng hết ba tạng kinh điển mà vẫn bị đọa địa ngục, A Nan nhớ hết ba tạng kinh điển mà vẫn bị nạn Ma Đẳng Già, đến khi được Phật cứu, bị Phật quở trách: “Ông chỉ mạnh nhớ, nghe nhiều chứ không tu”.

Hướng chi ngày nay các con lem nhem vài ba chục quyển đã cho là hiểu Phật, thông pháp! (...). Muốn học thuộc ba tạng kinh điển đó: các con phải thường xuyên công phu, công quả, công trình! (...)

Nhân nói về ba tạng Tâm, Ý, Trí, **CHA** nhắc lại các con bên Phật Giáo nhớ rằng: không phải chỉ thờ kinh Tam Bảo: Phật, Pháp, Tăng mà các con được giải thoát đâu nghe con!

Tôn kính Tam Bảo có hai cách:

- Thờ lạy tượng cốt, kính dường, in kính, cúng dường tăng chúng là giai đoạn tập sự cho những con người tu đạo nhân tiến hóa, để rèn luyện lòng trang nghiêm, bụng rộng rãi, dạ thoát trần.

Đây chỉ là hình thức hữu vi bên ngoài. Muốn thực sự cúng dường Tam Bảo, các con phải thực hiện theo cách vô vi thứ hai thì mới mong được giải thoát.

Thờ Phật Pháp Tăng chính là thờ Tâm, Pháp và Ý của các

con đó, vì Tâm con mới là hạt giống Phật, Trí con là hạt giống Pháp, Ý con là hạt giống Tăng.

Nếu các con thức tỉnh tu hành, có ý thoát ra khỏi sự ràng buộc của bể sanh tử luân hồi thời các con phải siêng năng tinh tấn công phu luyện đạo để mở trí, thực hiện tình thương không biết mệt mỏi để khai tâm, dìu dắt hướng dẫn anh em đồng đạo cùng nhau tu tiến để luyện ý. Nói chung là các con phát triển Bi, Trí, Dũng cho đến vô cùng tận, đừng để cho chúng dẫm chân tại chỗ làm trì trệ sự tiến hóa của linh hồn con, trong cuộc thi nước rút trong kỳ chung kết Đại hội Long Hoa kỳ Ba đã mở màn tại thế gian.

***CÒN BÊN THIÊN CHÚA GIÁO:** Đức Chúa Con theo lệnh CHA hiện xuống trần, vừa sống như người trần gian, vừa sống một cách siêu nhiên, thuyết giảng đạo lý mặc khải và làm phép lạ nhiệm mầu để làm gương cho các con noi theo tu học, đặng biết ăn năn sám hối, bỏ ác làm lành, tránh vi phạm 7 mối tội đầu và 10 điều răn của Chúa.(....)

Y theo các điều răn mà sống là các con đã tạo cho mình căn bản để phát triển ba điều cần thiết tức Bác ái, Minh triết và Ý chí. Ba điều này tượng trưng như Bi, Trí, Dũng bên Phật giáo.

BÁC ÁI: Là biết thương yêu mọi người, mọi vật, ban bố tình thương cho nhau. Nếu đọi tình thương Chúa ban tức các con chẳng hiểu ý nguyện của Chúa chút nào cả.

MINH TRIẾT: Là sáng suốt vô cùng. Các con phải nghiên cứu tu học nghiên ngẫm các lời dạy mặc khải trong kinh Phúc Âm, để mở trí thông minh, khai tâm đạo đức, tiến hóa nhanh trên đường đạo.

Ý CHÍ: Là thể hiện đức tin không mệt mỏi, không rời bỏ Chúa, xa lìa đạo, vấp ngã trên đường tu. (....)

ĐỨC CHÚA CON: Chính là các Tiểu Hồn con đó, có phải CHA là Đại Hồn, chiết ra các Tiểu Hồn con xuống thế, để ném

chúng nghiệm, hiểu biết vô cùng tận, để rồi sau khi đắc đạo vô thượng, thấy được “Tự thể Thiên Chúa” (hay “Phật tánh” cũng vậy) hầu trở về hiệp nhứt với Đại Hồn Vũ Trụ.

Nhân tiện lý giải về giáo lý của Chúa, CHA phân tích tại sao sau này Thiên Chúa Giáo lại mọc thêm một nhánh, tức đạo Tin Lành, để các con trong hai chi này khỏi chia rẽ phân biệt nhau nữa mà sớm qui hiệp để tu hành cho kịp Cơ Phán Xét cuối cùng.

Bởi vì có một số đáng kể các tín đồ bên Thiên Chúa Giáo còn kẹt trong hữu vi, lấy bụng ta suy ra bụng Chúa, mê chấp cho rằng Đức Mẹ đồng trinh mà sao sanh ra được Chúa Giê-Su, điều này trái với khoa học, y học của thế giới hữu vi. Nhận xét này của một số lớn tu sĩ và tín đồ bên Thiên Chúa Giáo quả thật không sai với trình độ hữu vi, nhưng các con đó đâu biết rằng đây là phép lạ vô vi không thể nghị bàn của Thiên Chúa. Thượng Đế sợ rằng các con đó dùng trí phàm suy luận, thấy vô lý rồi bỏ đạo uổng công tu hành, nên CHA tiếp diễn cho một vị Thánh đóng vai linh mục, thay đổi một số điều căn bản trong giáo lý cho phù hợp với trình độ hữu vi, đặt lồi kéo một số lớn tu sĩ và tín đồ vào đạo tu hành.

Giờ đây, CHA thử hỏi các con, nếu đức Mẹ đồng trinh thời ai tu cho con tiến hóa đặng giải thoát khỏi ách trầm luân đau khổ? Còn nếu giả như Đức Mẹ mất trinh, các con không chịu tu thời các con có được tiến hóa hay không?

Thế nên, dù Đức Mẹ đồng trinh hay mất trinh, thời cũng chính con, nếu muốn tu hành đặng sớm về cõi Thiên Đàng giải thoát, thời phải tiến lên nghiên cứu tu học và thực hiện tình thương theo lời Chúa dạy, đặng rút ngắn con đường trở về, kẻo không còn thời giờ để tranh cãi về Đức Mẹ đồng trinh hay mất trinh, mà không kịp nữa nghe con.

CHA thấy một số các con bên Thiên Chúa Giáo quá câu nệ vào việc đi nhà thờ xem lễ mà quên rằng: tự tu tự tiến mới là

cần thiết, những lúc đầu thôi. Sau một thời gian lâu làm quen với cảnh trang nghiêm của giáo đường, hiểu được giáo lý của Thiên Chúa, tin rằng giáo lý đó dẫn dắt các con đến chỗ thiện lành sáng suốt và tự nhận thấy đã có căn bản vững chắc, thời nên ở nhà tu tốt hơn. Các con chớ ngại rằng như thế là trái lời dạy của Thiên Chúa, phạm 10 điều răn, mang tội với Chúa. Các con ơi, tội hay không là do chính con. **“ĐIỀU GÌ LÀM TRÌ TRỆ CHO SỰ TIẾN HÓA CỦA CON MỚI LÀ TỘI. CHÚ KHÔNG PHẢI BỎ ĐI NHÀ THỜ LÀ CÓ TỘI NGHE CON.”** Các con dựa theo trình độ hữu vi xét như thế cũng phải, nhưng CHA sẽ dùng trình độ hữu vi để dẫn chứng cho con hiểu rõ vấn đề này hơn:

Các con hãy hình dung: khi có một đứa em con ra đời, lớn dần khoảng 4 tuổi là bắt đầu cắp sách đến trường, chập chững bước vào con đường học vấn. Đầu tiên, đưa bé vào lớp mẫu giáo tập sự học hành, rồi lần lượt tiến sang lớp I, lớp II v.v... để nhường chỗ cho những đứa em nhỏ của nó ra đời sau vào học. Nếu như nó cứ ngồi lì ở đó mãi, tức là nó đã tự trì trệ sự tiến bộ của nó và còn choán chỗ làm cản trở sự học cho những đứa em ra đời sau nó.

CHA muốn sự này để ví dụ cho con thấy rằng: nếu con cứ đi nhà thờ hoài suốt cả đời của con, tức là con làm trì trệ sự tiến hóa của con và con choán chỗ làm cho những đứa em của con không có chỗ vào học

Cũng như bên Phật Giáo, đi lễ chùa (hay ở nhà thờ); là hình thức hữu vi tạm thời, tập sự còn thờ kính Phật Chúa bên ngoài làm Phép Rửa Tội, và tập tễnh ê a kinh Phúc Âm của Chúa (hoặc kinh Di Đà): đây là hình thức khởi đầu, dìu dắt các con tu Nhân Đạo bước sang Thánh Đạo, Phật Đạo vậy. (...)

Giờ đây đã hiểu rồi thì CHA khuyên các con nào đi nhà thờ đã lâu và tự thấy đủ sức để tự tu tự tiến, các con nên ở nhà để tu hành, đừng nhường chỗ trong nhà thờ lại cho những

đưa em con, tập sự vào thế chỗ con, để tu học theo đúng luật tiến hóa: trình độ cao phải nhảy sang lớp cao để nhường lại cho trình độ thấp bước vào lớp thấp mà tu tiến (...)

Rốt cùng, cái học hành của Khổng, lý hành của Lão, tu hành của Phật, thực hành của Chúa, cũng như hoạt động của các tôn giáo khác như Hồi Giáo, Ấn Giáo, Cao Đài, Hòa Hảo, cũng như của hội Thông Thiên học, các môn phái Yoga v.v... đều là thi hành theo Thiên Ý của Thượng Đế, phụng sự cho Cơ Tiến Hóa, đóng góp vào mục tiêu tiến hóa đời đời để được hằng hữu đời đời cho Càn Khôn Vũ Trụ mà thôi.

(1):*Quân thần cang* - (2):*Phụ tử cang*

(3):*Ngũ Thường: Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín.*

(4):*Tam Tông: tại gia tông phụ, xuất giá tông phu, phu tử tông tử.*

(5):*Tứ Đức: Công, Dung, Ngôn, Hạnh.*

SỰ VAY TRẢ

Các con yêu dấu:

Hôm nay, CHA lại đến với các con qua xác thân tứ đại. CHA mượn nó để nói lên một khía cạnh mà các con còn đang mắc phải. Đó là sự vay trả! Trong các con, có đứa nghĩ rằng: Tôi không cần vay, tôi không muốn vay thì làm sao tôi trả được. Không, các con lầm! Trong số các con có đứa nào tự vỗ ngực rằng mình không có vay gì cả, không cần vay gì cả? Có chứ con! Chẳng những các con vay, mà các con lại vay nhiều nữa. Các con phải nhớ cho CHA điều này, là các con vay rất nhiều, rất nhiều các con ạ! Đấy! Tại sao CHA lại nói các con vay nhiều. CHA sẽ giải nghĩa cho các con rõ.

Có phải chăng các con thành hình từ trong bào thai của người Mẹ là nhờ cái gì? Có phải nhờ máu huyết của Mẹ, của Cha ở trần thế mà các con tượng hình? Đấy! Các con đã vay rồi đấy! Rồi chín tháng mười ngày của người Mẹ cưu mang các con trong bụng Mẹ biết bao là khó nhọc, nặng nề, rồi đau đớn, rồi khó ăn, khó ngủ. Các con lại vay thêm một món nợ rồi các con có thấy không? Rồi ngày sinh nở của người Mẹ lại đến, biết bao người lo toan cho các con, rối rít lo cho các con, lo cho các con sinh ra có “tròn” mạnh khỏe không? Lại thêm một món nợ con lại vay thêm ở người khác. Rồi khi các con ra đời, người Mẹ trước đó phải đau đớn khôn cùng. Khi các con khóc tiếng khóc chào đời, các con lại vay thêm nợ ở bao người khác. Đó là sự vui mừng, nhẹ nhõm của người Cha các con. Đó là một nụ cười sung sướng, an bình của người Mẹ đỡ, và còn biết bao tấm lòng khác phấn khởi khi hay được tin này của người thân các con. Rồi khi tiếng khóc đó cất lên các con đã vay của Thượng Đế bằng hơi thở. CHA các con thật sự đây cho các con hơi thở, cho các con vay mượn cái bầu không khí, cái thanh khí điển của Trời Đất này để sống ở cái cõi trần gian giả tạm này, đặng học hỏi và tiến hoá. Và CHA nói rằng, các con vay CHA rất nhiều, rất lớn! Cái vay này rất nhiều, rất lớn, bởi vì khi CHA đòi cái hơi thở nhỏ bé của các con đó thì các con sẽ mất tất cả. Nhà cửa, sự nghiệp, công danh... tất cả sẽ mất theo hơi thở đó, mất hết! Cho nên, các con chú ý cái vay này để trả cho xứng đáng, không được thiếu, phải đầy đủ nghe con!

Rồi từ đấy, các con lớn lên, các con vay nhiều hơn nữa. Cái thực phẩm nó giúp các con từ cái hình hài nhỏ xíu cho đến lớn như bây giờ. Các con đã vay vật thực, ngũ cốc để các con trưởng thành. Bao nhiêu cây cỏ đã hy sinh, xả thân cho con, bao nhiêu con vật đã dâng xác thịt và máu huyết của nó cho con, sự đau đớn, rên la, quần quai khi bị hành hình có phải vì con không? Tất cả để cho các con có được ngày này, các con có

biết không? Rồi cái nhà các con ở, quần áo các con mặc trên người đây để che thân, quyển tập, cây viết để con mở mang cái trí, sự hiểu biết, cái xe các con đi cho đỡ mỏi chân mau chóng, âm nhạc các con thưởng thức v.v... Cái nhà có bao người làm, đâu có phải một người, rất nhiều, quần áo cũng vậy nó phải qua tay nhiều người, nhiều chặng mới đến tay các con, và các thứ khác cũng thế!

Rồi sống trong cuộc sống có đụng chạm, có gay gắt, có vui, buồn, sướng, khổ, các con cũng vay nữa! Một thằng nó chửi con, nó đánh con, nó nói xấu con, nó đang cho con vay đấy! Bởi vì nó đang làm Thầy con, nó đang dạy con. Rồi với sự ý thức, tự giác, tu, sửa, hành, các con thay vì tức giận, các con lại cười, thay vì ghét nó, tìm cách hại nó, nói xấu nó, chửi lại nó cho thỏa lòng thì các con lại mỉm cười, chúc phúc cho nó, yêu thương nó, giúp đỡ nó, thông cảm nó. Lúc ấy, các con đã tiến, đã thuộc bài rồi thì người dạy, người Thầy của con chính là nó, hiểu không? Nhờ nó mà các con tiến hoá, con qua được một thử thách, một chặng đường mà phần hồn con bắt buộc phải vượt qua. Đó là thanh tịnh, từ bi, trí, dũng. Vì thế, các con đã vay kẻ chửi con, nói xấu con rồi đó. Đấy, đây là một bài học nhỏ trong số muôn vàn bài học khác để rèn luyện về Đức Bi Trí Dũng và thanh tịnh cho các con. Tại sao, CHA lại nói thế? Có đùa sẽ thắc mắc rằng, nó chửi tôi, nó đánh tôi, nói xấu tôi tức là đang muốn cho tôi nóng giận để phản kháng lại nó, mà tôi cười, tôi bình thản tức tôi đang học bài “sân”. Nhưng nếu phân tích kỹ hơn, cái bài học “sân” mà các con nói nó là một khía cạnh nhỏ trong Bi Trí Dũng. Tại sao? Khi con mỉm cười, thay vì tức giận tức là để lộ lòng yêu thương, thông cảm với nó. Tấm lòng con, tình yêu thương của con khiến con thông cảm vì hành động xấu của nó đối với người khác, nó chưa hiểu, nó còn kẹt ở một điểm nào đấy về phần tiến hoá của nó. Có phải chăng sự bao dung, rộng lượng, tha thứ và yêu thương, thông cảm nó giúp con mỉm cười và tâm các con lắng

xuống. Và các con chúc phúc giúp đỡ nó... Đó là một trong những khía cạnh đức tin "Bi" của Phật dạy con! Rồi tại sao lại rèn luyện cho Trí của con. Đây khi các con nóng giận, ngay lúc ấy là các con bất trí, con không sáng suốt, cũng bất minh như nó. Con không khác gì thằng đang chửi con, nói xấu con, đánh đập con. Con mỉm cười, bình thản, không lặp lại hành động của kẻ đó mà trái lại tha thứ cho nó. Đó là con đã có Trí được sáng hơn, minh hơn để thấy rằng mình làm như nó, phản kháng lại nó thì kết quả sẽ như thế nào? Kết quả xảy đến như thế nào không ai biết chắc nhưng chắc chắn là không tốt đẹp, đổ vỡ, rạn nứt là chuyện dĩ nhiên thôi. Cho nên, việc con không phản kháng, chống đối lại nó, trước hết Trí con sáng hơn nó, minh hơn nó, con đang tìm sự nguyên lành, hoà bình, còn nó đang tìm và đi trong tăm tối, đổ vỡ, rạn nứt. Nói nghe thì dễ, nhưng thực sự để cho cái Trí nó sáng suốt để nhận định trong giờ phút này, CHA biết cho đến bây giờ vẫn còn các con trong Pháp Lý Vô Vi còn mắc phải. Cho nên, phải sáng suốt nhận định cái sai và đúng, điều này các con phải cố gắng nhiều, nếu không thì hư hết, đổ vỡ hết. À, còn tại sao nó chửi tôi, đánh tôi, nói xấu tôi, cũng đang dạy tôi bài học Dũng? Thật vậy, phải có Dũng trong này. Khi các con không phản kháng, bình thản trước hành động của kẻ đó, tức nhiên con là một anh hùng dám đương đầu với những hành động nói xấu, chửi mắng, đánh đập, hạ danh dự, uy tín của con. Con bình thản không màng đến nó, gạt nó ngoài tai không để nó vào mắt, đối xử với nó như thuở nào, thì đó có phải chăng là cái can đảm, chịu đựng, dám đối phó trước thử thách, nói theo đời, còn nói về Đạo chính là về Dũng chứ còn gì nữa, phải không?

Rồi nhờ các con có Bi Trí Dũng, các con sẽ thanh tịnh như CHA đã nói trong giờ phút này, trong hoàn cảnh này. Chỉ cần bài học này thôi, nếu các con thuộc, các con có cách đối xử như CHA nói trên thì các con đã tiến một bước dài rồi đấy. Bởi vì chỉ một bài học thôi mà các con đã học Bi, Trí, Dũng và

Thanh Tịnh của Phật. Và có phải chẳng nhờ có Bi, Trí, Dũng mà con không “sân” nữa, con được thanh tịnh. Từ bài học này, các con qua được, các con sẽ thể hiện Bi, Trí, Dũng, Thanh Tịnh ở một dạng khác, trong hoàn cảnh khác khi học bài học khác. CHA chắc chắn, các con sẽ không khó khăn lắm với bài học đó khi con đã có phần nào Bi, Trí, Dũng, Thanh Tịnh ở bài học trước. Tóm lại, thay vì các con nghĩ rằng kẻ xấu đó vay của con vì chửi mắng, nói xấu, đánh đập, thì các con phải nghĩ rằng, ngược lại, con vay nó rất nhiều, nó là một ông Thầy rất tốt với con, rất có công với con, vì nhờ kẻ đó mà con rèn luyện Bi, Trí, Dũng và Thanh Tịnh cho phần hồn của con. Nhờ đó mà con tiến hoá, nhờ đó mà con mới có thể đủ điều kiện để trở về. CHA nói rõ, nếu thiếu một trong bốn đức tính đó các con sẽ phải còn trở lại, còn luân hồi để học cho thuộc bài học đó!

Đó là lúc sống ta vay ở tất cả, chứ không vay chỉ ở đồng tiền không mà thôi đâu con! Còn khi chết, ta có vay không? Chết rồi làm sao vay được? Vẫn vay thôi con! Đây, CHA sẽ giảng nghĩa cho các con rõ. Khi Thượng Đế thấy không cần thiết sự có mặt của một con nào đó trên cõi đời này nữa, Ngài sẽ thu hồi cái hơi thở mà Ngài đã cho các con vay khi các con ra khỏi người Mẹ. Con có nằm đây đâu phải chỉ có một mình? Còn biết bao nhiêu người nữa đến lo toan tưởng niệm, than khóc, đưa ma rồi chôn cất. Nước mắt đó, ân tình đó, khó nhọc đó là gì? Là vay đó, các con nhắm mắt xuôi tay rồi, các con vẫn còn vay đó các con có thấy không? Chưa hết cái vay đâu con! Khi con nằm dưới lòng đất rồi, khoảng đất đó bị cày xới, quật lên, trước đó và sau đó nó lại ôm ấp con, che chở cho con được ấm áp trong lòng như một người Mẹ hiền. Đó! Con lại vay của Mẹ Đất một món nợ. Tóm lại từ khi tượng hình cho đến khi thân con trả về cát bụi, con đã vay bao nhiêu? Vay nhiều hay ít? Rất nhiều, rất nhiều con ạ!

CÓ VAY THÌ PHẢI TRẢ. VAY NHIỀU THÌ TRẢ NHIỀU, VAY ÍT THÌ TRẢ ÍT. Đó là luật công bằng của Thượng Đế,

của Đấng Tạo Hoá muôn loài đặt ra, không ai được làm khác được, CHA cho các con rõ biết điều này. **VAY NHIỀU MÀ TRẢ ÍT KHÔNG ĐƯỢC ĐAU, CÒN VAY ÍT MÀ TRẢ NHIỀU KHÔNG BAO GIỜ CÓ.** Các con chú ý điều này để sống cho xứng đáng, phải ý thức được mỗi lời nói, việc mình làm, phải làm chủ lấy “cái tôi” thật của mình để không bắt mình, sai quấy, phải minh chánh trong hành động, ý nghĩa của mình, để khỏi vay nhiều mà phải trả nhiều để rồi nặng nề, đau khổ, loạn động. Các con phải ghi nhớ nằm lòng điều CHA dặn!

Như các con biết, nếu nói chuyện đời, các con mượn của người, thì đồng lúc ấy là lời hứa trả vào ngày nào, lúc nào. Đến ngày đó, lúc đó, người chủ nợ sẽ tìm đến gặp con để đòi món nợ con vay, nếu con không tự tìm đến họ. Và đến lúc ấy con cũng vẫn chưa thanh toán xong món nợ, con khát thêm vào một ngày khác thì điều gì sẽ xảy ra? Người chủ nợ bực mình và con cũng bị phiền hà, áy náy. Ngày giờ nợ chưa trả xong, thì các con cũng vẫn còn lo toan nặng nề, băn khoăn, cho đến lúc nào trả dứt. Hiểu như thế thì trước hết, các con phải đặt mình trong trạng thái sẵn sàng trả nợ, bằng thái độ vui vẻ, cởi mở, chấp nhận. Một lời nói xúc phạm, một ngọn roi quất vào người, thậm chí đến ngay cả cái chết, cái mạng sống của các con, các con cũng phải chấp nhận trả. Nếu nó không đến với ta bằng vật thể hữu hình mà nó đến với các con bằng sự nhiễu loạn của nội tâm, đau khổ, cắn rứt, muốn điên, tự tử ngay được, các con vẫn phải chấp nhận, chịu đựng với sự nhiễu loạn ấy! Dầu nước mắt rơi, các con vẫn phải cười, phải càng cười tươi, nhiều hơn khi sự nhiễu loạn đó, sự đau khổ đó càng nhiều. Đó là con đang trả nợ và đang vui vẻ để trả cho người, cho người chủ nợ hiểu rằng: Tôi đã vay rồi thì bây giờ tôi trả, tôi chấp nhận trả và tôi đủ sức, đủ khả năng để trả. Đó là lúc các con cần phải tìm thấy hạnh phúc trong đau khổ.

CHA nói đến thái độ khi trả phải vui vẻ và đủ bản lĩnh chấp nhận trả thì nợ sẽ qua đi, các con không còn lo toan nặng nề, đau khổ nữa. Còn ngược lại thì các con chưa đủ sức để trả món nợ vay và như thế vẫn còn kéo dài cái hoàn cảnh khốn khổ này mãi cho đến lúc như CHA đã nói.

Sự trả sẽ đến với các con, sẽ đến với các con bằng đủ mọi hình thức không giới hạn thời gian, không giới hạn không gian, tùy theo nghiệp, tùy theo duyên mà nó đến. Khi nó đã đến thì không các con nào trốn tránh được. Dù ở trong xó xỉnh nào, thâm sơn cùng cốc nào, các con vẫn không tránh khỏi. Nó như một tấm gương soi, hình nào ở ngoài thì sẽ có ảnh nó trong gương như vậy. Các con vay cái gì, bao nhiêu, ở mức độ nào thì các con sẽ trả đúng y như vậy không sai. Kẻ giết người gây đau khổ cho người ở kiếp trước, kiếp này nó phải trả, nếu nó không lo tu và hành, điều này CHA đã thấy trong các con cũng có mắc phải cái nghiệp rất lớn ở tiền kiếp. Cho nên, kiếp này các con đó phải trả, phải dứt, phải sòng phẳng để còn lập lại từ đầu, cải tạo lại từ đầu cho thời Thượng Ngươn Thánh Đức sắp sửa đến.

Đó là lời của CHA dành cho những con nào không chịu tu, sửa, không hành, không phát tâm ăn năn, hối cải và không chịu trở về. Còn những con nào chịu tu tịnh thì nghiệp, nợ đó sẽ giảm đi nhiều để cứu vớt các con.

Hãy chấp nhận trả bằng thái độ vui vẻ, cởi mở, và đồng lúc phải lo tu, sửa mình và tinh tấn hành Pháp Lý Vô Vi để kịp ngày giờ sẽ đến.

Chúc các con tinh tấn.

Giả ơn cho các con.

NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ VÔ CỰC ĐẠI THIÊN TÔN

LỜI MỞ ĐẦU

* * * * *

Kính dâng tặng người Thầy vô cùng cao cả, kính mến, người chiến sĩ tình thương của Thượng Đế : Đức Ông Tám.

Kính tặng các đạo hữu không phân biệt giáo phái, tôn giáo, màu da, ngôn ngữ và Tổ quốc, các Tiểu hồn Thượng Đế đã, đang và sẽ tự nguyện trở thành người chiến sĩ tình thương của Thượng Đế.

(Đạo hữu X tu thiền Pháp Lý Vô Vi tiếp diễn CHA, viết ra bài sau đây:)

ĐỨC HY SINH - VÀ NGƯỜI CHIẾN SĨ TÌNH THƯƠNG THƯỢNG ĐẾ

Hỡi các Tiểu Hồn yêu dấu!

Đức hy sinh là một hạnh không thể thiếu được khi con được chọn qua đời Thượng Ngươn Thánh Đức sắp đến và ngày trở về nguồn cội. CHA rất cần hạnh này để xét chọn các con. CHA rất cần những người nguyện hy sinh cho sự nghiệp cao cả, vĩ đại sắp đến, những người chiến sĩ tình thương của Thượng Đế.

Các Tiểu Hồn của CHA, CHA cho các con ra đi qua bao thời gian, chìm đắm trong vô minh, luân hồi, ác trược chỉ mong các con ngày trở về với hành lý trên người, trong đó phải có đức HY SINH cao cả.

Hy sinh cho ai? Vì ai? Hy sinh để làm gì? Hy sinh bằng cách nào? CHA chắc các con sẽ tự hỏi và mong chờ câu trả lời ấy.

TRƯỚC HẾT, CHA NÓI RẰNG CON HY SINH CHO CON, VÌ CON! Con hy sinh vì sự tiến hóa phần Hồn con, con cứu vớt, đánh thức nó dậy, dựng cho nó đi từng bước, từng bước, để thăm dò dần về nguồn cội. Dem ánh sáng đến để xua tan cái bóng đêm đang vây chặt lấy nó, chôn lìm cuộc đời nó, đem sự thanh tịnh đến để xua đuổi đi nơi nó bao nhiêu loài quỷ dữ. Con hy sinh cho phần Hồn thôi chưa đủ, mà còn cho Vía và các chúng sanh con trong bản thể. Hy sinh để làm gì? Để cứu vớt nó, răn dạy nó để chúng nó cùng con đi lên, thăng hoa trong cảnh sống đời đời bất diệt. Đức hy sinh đó lớn biết dường bao, chớ đâu phải nhỏ phải không con? Vì muốn làm được điều ấy, các con sẽ hy sinh đâu phải ít? À, các con hy sinh cái gì mà bảo rằng không ít, không nhỏ đâu con! Bởi vì nếu muốn làm được điều đó, các con sẽ từ bỏ mọi tập quán, thói hư, tật xấu, sự vô minh, loạn động đã theo các con như bóng với hình từ vô lượng kiếp. Nó ăn sâu như một người bạn tri kỷ, mà nếu thiếu vắng nó, có lúc các con tưởng chừng mình không thể nào sống nổi. Các con thấy nó như một người bạn tốt, yêu mến tha thiết vô cùng với nó. Thì giờ đây, các con khi đã thấy đã đến lúc vì sự tiến hóa, đi lên của Vía, Hồn, chúng sanh trong bản thể mà từ bỏ nó, xa lánh giết chết nó, thì các con đã hy sinh không nhỏ, không ít phải không con? Mới hôm qua còn là người mình yêu thương mà hôm nay tự chính các con lại giết chết nó thì chúng con phải hy sinh nhiều lắm đó con! CHA biết lúc đó các con sẽ đau đớn lắm, chua xót lắm, ăn năn lắm khi phải làm việc ấy, các con thậm chí cho rằng mình là người có tội. Không, mà ngược lại, nếu các con không đủ can đảm làm điều ấy, CHA chắc chắn với các con rằng các con là người có tội, tội vô cùng lớn đối với phần Hồn con và gánh lấy trách nhiệm đó bằng sự luân hồi ngàn kiếp, ngụp lặn trong bể trần ai đau khổ này. Qua bao trạng thái rồi, từ kim thạch, thảo mộc rồi đến cầm thú, loài người, bao nhiêu luân hồi rồi

mới có được một cái bản thể duyên dáng của con người hôm nay? Một cơ hội ngàn năm một thuở đã đến, duyên lành đã gặp, thân người đã được là cái quý báu nhất sao chưa chịu vì phần Hồn mình mà hy sinh, mà xả thân vì nó? Tuổi lệ của CHA đã đổ nhiều rồi, tình yêu thương của CHA lúc nào cũng vẫn không ngừng tuôn chảy cho các con Tiểu Hồn nhỏ dại. Sao các con không thấy được điều đó, tình thương đó cho con vô bờ bến, hả con? Các Tiểu Hồn yêu dấu! Nếu các con chưa thấy được CHA nơi quê xưa chốn cũ hay trên con đường các con trở về nguồn cội, dù các con chưa biết được CHA hay hội ngộ CHA ở dưới trần này, CHA mong các con hãy vì con, vì phần hồn con bất diệt, vì lòng mong đợi vô cùng sự trưởng thành của Tiểu Hồn, sự minh triết của Tiểu Hồn mà các con hãy tình nguyện làm người chiến sĩ tình thương của Thượng Đế, mà xả thân không màng khó nhọc. Đó là người chiến sĩ sẵn sàng chấp nhận mọi hy sinh vì bản chất Thượng Đế tiềm ẩn trong con, chứ không phải cho Ông Thượng Đế bên ngoài mà con chưa một lần hội ngộ!

Hy sinh cho mình, vì mình đã đủ chưa con? Nếu chỉ cho mình thì sự hy sinh đó vẫn chưa trọn vẹn. Các con chỉ biết đến mình mà chưa biết đến người, thì sự hy sinh ấy vẫn còn khiếm khuyết, sự hy sinh ấy tự nó khoác lên người nó tấm áo ích kỷ chỉ biết cho mình. CHA nói cho các con rõ: **ĐỨC HY SINH CHỦ YẾU, CĂN BẢN LÀ TẬP TRUNG VÀO SỰ HY SINH CHO KẺ KHÁC, VÌ KẺ KHÁC!** Nếu con chỉ hy sinh cho mình thôi thì ngày về của các con, sự xét chọn qua đời Thượng Ngươn sắp đến con vẫn là người lọt sổ và không được chấp nhận. Hoặc ngược lại, nếu chỉ hy sinh cho người mà quên hy sinh cho mình, điều ấy vẫn là một thiếu sót. Con cũng vẫn không được đi qua hai ngưỡng cửa xét chọn nêu trên đó khi con thiếu nó. À, các con hãy nhìn lại gương của Thích Ca đó. Khi nhận biết cái sanh lão bệnh tử và khổ gắn chặt vào cuộc đời con người như một định luật không thay đổi, nó đã từ bỏ

cung vàng điện ngọc ngôi vị, vợ đẹp con khôn... để ra đi tìm đường cứu khổ và giải thoát. Nó đã làm đúng lời CHA nói trên: trước hết, nó hy sinh vì nó, nó thấy rằng người như thế thì rồi đây nó cũng sẽ như thế, có muốn cũng không thể nào khác được. Vì phần Hồn nó muốn thoát khỏi sự luân hồi khổ hải của kiếp người trầm luân tại bến mê này. Nó muốn tự giải thoát và đã ra đi tìm con đường mà nó khao khát. Nó đã từ bỏ mọi tập quán mọi mồi ngon cám dỗ của người đời: cung vàng, điện ngọc, cái ngôi vị thái tử và tương lai là vị vua trị vì một đất nước chớ phải ít sao? Rồi cả vợ đẹp con khôn nữa nó cũng từ bỏ hết để đi tìm con đường giải thoát. Rừng thẳm âm u, muôn trùng thú dữ vẫn không làm nó sợ hãi, cuộc sống thiếu thốn không làm nó từ bỏ ý định vì chúng sanh, Hồn Vía mà nó đã vào sanh ra tử đi tìm ánh đạo màu. Và nó đã tìm được Đạo trong cái sâu thẳm của nội tâm mình, khi đã tìm thấy “cái tôi” thật sự, tìm thấy Tiểu Hồn của Đại Hồn mang bản chất THƯỢNG ĐẾ. Và như con biết đấy, trong lúc nó sắp đến giờ thành Đạo, một lần nữa cái tập quán, cái mồi ngon cám dỗ của loài người lại đến như những lời khuyến dụ để thử thách lại một lần cuối cùng về sự hy sinh cho nó, vì nó: tất cả các ảo ảnh, phù du của cuộc đời này phải bị khuất phục trước nó, lũ ma vương của dục vọng, đê hèn đã phải bó tay. Và kết quả nó đã đắc Đạo, đắc lục thông, đạt cõi giải thoát. Đức hy sinh, cho nó, vì nó, thiệt quá lớn phải không con? Đây là bài học, là tấm gương mà các con cần học tập.

À! Khi đã thành Đạo rồi, như các con biết nó đâu nhập Niết Bàn để nhận lãnh ngôi vị Phật ngay. Tại sao? Vì nó chỉ mới hy sinh cho mình, nó chưa đủ điều kiện để trở về, nó thiếu hy sinh cho người và cho kẻ khác. Thích Ca vẫn sử dụng xác thân tứ đại này để đi độ người khác, đem cái ánh sáng nhiệm màu của Đạo pháp để chiếu rọi cho những phần hồn còn mê đắm làm cho nó thức tỉnh. Hy sinh vì mọi người của Thích Ca đâu nhỏ, ít phải không con? Đến đây, CHA muốn cụ thể cho các con rõ

hơn về đức hy sinh xả thân vì mọi người của Đức Thích Ca khi còn tại thế. Trong một kiếp nọ, Đức Thích Ca đã biết từ bỏ cả vợ con, của cải và thậm chí cả mạng sống của mình cho kẻ khác khi họ cần đến. CHA muốn nói đến kiếp khác của Thích Ca là một vị sư sãi đã hiến thân mình làm mồi cho cọp mẹ đang đói, thiếu sữa cho các con cọp con lúc bấy giờ đang hấp hối. Nếu chỉ vì biết đến thân mình nó có thể bỏ mặc. Đàng này nó đã dâng ngay cả sự sống của nó, sự sống của một con người để đánh đổi lấy bao cuộc sống khác dù là sự sống của loài súc vật. Và rồi cuối cùng ở kiếp sau này, Thích Ca cũng hy sinh mạng sống của mình dù biết rằng ăn nấm độc sẽ chết để một việc rất đơn giản gây thức tỉnh cho người, gây lại niềm tin của những phần hồn còn mê đọa. Lấy sự sống của chính mình để đánh đổi chỉ để thức tỉnh, gây niềm tin, đem sự minh triết phá cái vô minh cho bao người, quả thật đức hy sinh của Thích Ca là quá lớn!

Đó là chuyện của Phật Thích Ca, từ ngàn xưa, các con sờ đi biết đến là nhờ qua kinh sách. Các con chỉ biết chứ chưa thấy được điều CHA vừa nói. Có thể Ông Phật Ông được người ta thêm thốt cho nhiều sự việc về sự hy sinh của Ông để mọi người ca ngợi, suy tôn Ông như một giáo chủ của một tôn giáo, chứ chưa chắc gì có thật những điều ấy? Lấy gì làm tin? Đây, cái Ông Phật ngày xưa của cái xứ Ấn Độ đó xa xăm với các con quá. Trước hết xa cách về không gian, lại thêm xa cách về thời gian rất lâu nữa, CHA có nói gì rồi thì các con cũng vẫn nghe như mơ hồ huyền hoặc, khó tin. Bây giờ CHA muốn nói đến một Ông Phật sống của thời đại nguyên tử này mà con đều biết và biết rất rõ: Đó là Phật TÁM. Dù thời gian, không gian có xa cách, dù hoàn cảnh của hai Phật có chỗ khác, địa vị có khác, nhưng cái con đường mà ngày nay Phật TÁM đang đi cũng chính là con đường mà ngày xưa Thích Ca đã dẫn bước. Trước hết độ ta rồi đến độ người. Đức hy sinh cho ta và cho muôn người, Thích Ca ngày xưa và Phật TÁM ngày nay đã thể

hiện một cách sinh động, cụ thể mà mỗi các con đều biết, không các con nào chối cãi được.

Là một thương gia, tiền của đủ đầy, lại rất sành sỏi về ăn chơi, TÁM đã từ bỏ tất cả khi bắt gặp Pháp Lý Vô Vi Huyền Bí Phật Pháp. Từ cái đêm từ nhà ĐỖ THUẦN HẬU trở về. TÁM đã trở thành một người khác hẳn, cứ tâm tâm, niệm niệm như mình là Phật, Phật là mình, và làm sao thấy, biết được Phật ở trong mình. Và từ đó, Phật TÁM, Thầy của các con, vì mình mà hy sinh chấp nhận tất cả mọi thử thách, miệng đời dư luận, vợ con, người thân và bạn hữu. Nó chỉ biết hành pháp, hành pháp một cách nghiêm túc, tinh tấn...và hành trong khổ nạn, tự sửa trong khổ nạn, chấp nhận từ động loạn để đi đến thanh tịnh, từ trong bóng tối đi ra ánh sáng, từ vô minh đi lên minh triết...Dầu khổ biết bao nhiêu, khó nhọc, công phu biết bao nhiêu để đi đến đạt pháp?

Hy sinh cho mình đâu để con ơi, phải khó nhọc, cương quyết, phải dũng, phải có niềm tin, bền chí và cuối cùng TÁM đã thành công. Thành công rồi, đạt lục thông rồi, hy sinh cho mình rồi, được CHA chứng quả vị Phật rồi, TÁM vẫn mang danh Bồ Tát đi cứu đời, độ thế! Lại hy sinh cho người, cho nhân loại, sanh linh nơi cuộc đời, nơi trường học tiến hóa này. Châm cứu, chữa bệnh giúp đời, giảng đạo, thuyết pháp cho các phần hồn chưa tu thức giác, cho phần thiêng liêng các giới, mỗi đêm chỉ dành cho mình rất ít thời gian, còn ban ngày và thì giờ còn lại đều dành cho Đạo pháp. Làm được bao nhiêu TÁM đều dành hết cho người phần vật chất để xoa dịu đi phần nào đau khổ cho kẻ khác và mang lại niềm tin, sự chấp nhận đau khổ để sống và tiến hóa cho biết bao người. Có danh mà không hưởng, lại đi ta bà với những kẻ ngu để mở cho chúng nó, khai sáng cho chúng nó lúc đầu, rồi để chúng tự đi, tự đến. Quả thật, Phật TÁM trong thời đại nguyên tử ngày nay đã cống hiến cho Đời và Đạo rất lớn, sâu nặng biết dường nào! Và cảm

động vô cùng, khi sự hy sinh ấy không la lô, truyền rao như một món hàng ngoài chợ đòi mua bán. Sự hy sinh ấy vẫn trầm lặng, kiên trì mà làm cảm động lòng Trời, lòng người, các cõi, các giới. Vì thế, CHA có thể nói rằng, **PHẬT TÁM RẤT XỨNG ĐÁNG VỚI DANH DỰ LÀ NGƯỜI CHIẾN SĨ TÌNH THƯƠNG ĐẦU TIÊN CỦA THƯỢNG ĐẾ** đúng như ý CHA mong muốn. CHA cho các con rõ, TÁM rất xứng đáng ở danh dự này vì đã thay CHA trong Cơ Qui Ẩn mà làm tất cả, từ việc lớn đến việc nhỏ, biết bao nhiêu là việc vào cái thời mạt pháp này một cách nhiệt tình, không vụ lợi, không màng danh vị. Nhưng sự hy sinh như thế nào? Từ đó, các con biết rằng, sự hy sinh phải trong sáng suốt, minh triết, chân chánh. Nếu hy sinh để đem lại niềm vui, gọi bỏ đi sự đau khổ cho người, mang hạnh phúc, niềm tin, sáng suốt cho người, các con bắt buộc thể hiện một điều các con đang có, dù chỉ một đồng, nếu cần mất nó để giúp đỡ kẻ khác trong cơn đói khổ các con phải nên làm một bát cơm.

Khi đói, các con cần chia sẻ cho kẻ khổ cùng gặp hoàn cảnh không may. Một chiếc áo rách, dù ở hoàn cảnh của con nó không cần thiết nữa, nhưng với kẻ rách rưới, rất nghèo nó vẫn là một tấm áo để che thân, giúp người qua cơn ấm lạnh. CHA mong các con đừng tiếc chi vật chất nhỏ nhen giả tạm ấy. Đó là vật chất con mang đến cho người, còn tinh thần thì sao? Con mang đến cho người bằng cách nào? Đây, các con ơi! Một lời nói, một nụ cười trong giờ phút kẻ khác đang đau khổ hầu xoa dịu nỗi đau, các con cũng cần thể hiện. Đúng lúc và đúng cách nó có tác dụng to lớn vô cùng đối với kẻ đó, nó mang đến niềm vui, hạnh phúc cho kẻ đó. Qua lời nói, các con nên gây cho người gần lại nhau hơn, thông cảm nhau hơn thay vì chia rẽ, ty hiềm và đố kỵ. Và nếu cần, nếu phải vì hạnh phúc của bao nhiêu người khác, giúp họ thăng tiến hơn, phải cố gắng hiến sự sống con cho mọi người, trường hợp không gì khác hơn được, các con cần thực hiện. Thích Ca như CHA đã nói ở trên

đã làm đúng theo điều ấy đối với loài cầm thú và ngay cả đến con người. Một chén cơm duy nhất còn lại, nó đã nhường cho người cuối cùng đang đói, thà nó mất đi sự sống của mình để bảo tồn sự sống cho người đang cần thiết phải sống vì trách nhiệm. Và nó đã làm điều ấy không hối tiếc con ơi!

Tóm lại, cuối cùng CHA kết luận, các con cần có đức HY SINH để giúp mình qua cơn khổ nạn, để bước vào thời kỳ mới Thượng Ngươn sắp đến và trên con đường phấn bốn hườn nguyên. Hy sinh phải đủ đầy cho con và cho tất cả mọi người không thể nào thiếu một trong hai được. Hy sinh trong sáng suốt, minh triết, vì ích lợi cho người. Và hy sinh một cách thầm lặng, kiên trì không màng báo đáp của kẻ thọ ơn.

Đức HY SINH vô cùng lớn lao đó đã được người chiến sĩ tình thương đầu tiên của THƯỢNG ĐẾ, người Thầy của các con, Phật TÁM đã, đang và mãi mãi thực hiện...

Còn các con, những ai là người tình nguyện nối bước chân Người để làm người chiến sĩ của tình thương...?

NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ VÔ CỤC ĐẠI THIÊN TÔN

* * * * *

HUẤN TỪ CỦA ĐẠI HỒN CHA BAN CHO CÁC TIỂU HỒN NHÂN DỊP ĐẦU XUÂN NHÂM TUẤT

1/-VỀ THÂN:

TỊNH THÂN để **GIỮ TINH**, mà công phu luyện đạo bằng cách tuyệt dục, trường chay thanh lọc bản thể tốt. Điều này sẽ giúp các con tránh được ảnh hưởng của phóng xạ nguyên tử và vi trùng dịch bệnh do khối trọc gây ra về sau.

Ở tại chỗ để tu, không nên nghe các tin đồn bậy bạ để chạy đến chỗ này để trốn nạn, bôn ba tới chỗ kia để tìm Chúa, vô ích thôi con. Nạn tránh người, chứ người không thể tránh nạn. Bởi vì nghiệp lực như bóng theo hình, con ở đâu thời nó (nghiệp) theo đó. Hãy vui lòng trả nghiệp để mà tu tiến đặng sạch sẽ trở về. Không chịu trả kiếp này, thời phải đầu thai kiếp khác để trả đó con.

CHA ở bên ngoài chỉ là phương tiện dẫn dắt. CHÚA ở bên ngoài chỉ là sứ giả dẫn đường chỉ lối cho con tìm CHA ở trong con. CHÚA ở trong con mới thật có đời đời. Còn CHA đây chỉ là giả tạm mà thôi! Đừng tìm CHA làm chi? Hãy tìm CHA ở trong con!

2/-VỀ KHẤU:

TỊNH KHẤU để **NUÔI KHÍ**, đừng nói chuyện hướng hạ về quyền, danh, lợi, tình... ở cõi hữu vi giả tạm. Nhất là bàn về sấm ký, thời cuộc...hao diễn vô ích, không trúng đâu con? Sấm giảng ở các tôn giáo chỉ phác họa tạm thời về chương trình hoạt động của Thiên Cơ một cách bán chính thức (thuộc phần hiển). Còn chương trình hoạt động chính thức của Thiên Cơ (thuộc về mật) chỉ có **THƯỢNG ĐẾ** và các vị trong Hội Đồng

Chương Giáo biết mà thôi! Nó tùy thuộc vào công nghiệp của nhân loại, chiều hướng của Cơ Tiến Hóa và những yếu tố phức tạp khác nữa. Tất cả sẽ được vận chuyển sắp xếp đúng theo các nguyên lý của Luật Trời đã qui định, để chúng sanh có cơ hội tu tiến.

3/-VỀ Ý

TỊNH Ý để **DUỠNG THẦN** đừng lo nghĩ nhiều thần tán. Đừng để cho tâm bị trói buộc vào ngoại cảnh. Đừng muốn ngoại cảnh diễn biến theo ý mình. **MỌI DIỄN BIẾN XÃY RA, ĐỀU DO LUẬT TRỜI VẬN CHUYỂN.** Nó sẽ xảy ra theo ý **CHA**, chứ không theo ý con được đâu! Hãy trụ tâm định trí nghiên cứu học hỏi mọi sự kiện xảy ra vào đợt chung kết, mọi hiện tượng diễn ra vào Cơ Phán Xét sau cùng, để hiểu thêm **LUẬT TRỜI** đặng mà tiến hóa, hầu trở thành những chiến sĩ phụng sự tốt cho Thiên Cơ.

Thôi! đầu năm mới **CHA** không còn gì hơn là ban ân lành và cầu chúc cho các con nội tâm an lạc trí tuệ mở mang tiến hóa hơn năm cũ đã qua.

